

# Sag C-205/07

## **Straffesag mod Lodewijk Gysbrechts og Santurel Inter BVBA**

(anmodning om præjudiciel afgørelse  
indgivet af hof van beroep te Gent)

»Artikel 28 EF til 30 EF — direktiv 97/7/EF — forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg — fortrydelsesfrist — forbud mod at afkræve forbrugeren et forskud eller betaling før udløbet af fortrydelsesfristen«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat V. Trstenjak fremsat den 17. juli 2008 I - 9949  
Domstolens dom (Store Afdeling) af 16. december 2008. . . . . I - 9979

### Sammendrag af dom

*Frie varebevægelser — kvantitative udførselsrestriktioner — foranstaltninger med tilsvarende virkning — begreb*

*(Art. 29 EF; Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 97/7, art. 6)*

Artikel 29 EF er ikke til hinder for en national lovgivning, som indeholder et forbud mod, at leverandøren i forbindelse med et fjernsalg afkræver forbrugeren et forskud eller betaling før fortrydelsesfristens udløb, men er til hinder for, at der i henhold til denne lovgivning opstilles et forbud mod før udløbet af den nævnte frist at kræve forbrugers betalingskortnummer oplyst.

Et sådant forbud over for leverandøren udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion, selv om han forpligter sig til ikke at bruge det med henblik på betaling før udløbet af den nævnte frist. Et sådant forbud har almindeligvis større betydning for grænseoverskridende salg, som finder sted direkte til forbrugere, herunder navnlig salg via internettet, og dette skyldes navnlig de hindringer, som findes for retsfulgning i en anden medlemsstat af forbrugere, som undlader at opfylde deres forpligtelse, især når der er tale om salg, der vedrører relativt beskedne beløb. Selv om et sådant forbud finder anvendelse på alle erhvervsdrivende, som driver virksomhed på det nationale område, påvirker det ikke desto mindre i højere grad varer, som forlader udførselsmedlemsstatens marked, end markedsføringen af varerne på denne medlemsstats indenlandske marked.

Hvad angår spørgsmålet, om en sådan foranstaltning kan begrundes med hensynet til forbrugerbeskyttelsen, må forbuddet mod at afkræve et forskud anses for en passende foranstaltning, der står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål om at sikre en effektiv

udøvelse af fortrydelsesretten. For det første tilkommer det medlemsstaterne under overholdelse af fællesskabsretten at fastsætte, hvorledes denne risiko for manglende opfyldelse, som findes ved fjernsalg på grund af tidsintervallet, som forløber mellem udførelsen af hver af parternes kontraktlige forpligtelse, skal fordeles mellem leverandøren og forbrugeren. For det andet, selv om forbuddet mod at afkræve betaling inden for fortrydelsesfristen skaber større usikkerhed hos leverandørerne med hensyn til betalingen for de leverede varer, synes dette forbud nødvendigt med henblik på at sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugeren. En forbruger, som har betalt et forskud til leverandøren, er således mindre tilbøjelig til at udøve sin fortrydelsesret, og dette gælder, selv om de leverede varer ikke fuldt ud svarer til hans krav.

Derimod er forbuddet mod, at leverandøren kræver et betalingskortnummer oplyst, kun nyttigt med henblik på at fjerne risikoen for, at leverandøren opkræver betaling for varen inden udløbet af fortrydelsesfristen. Hvis denne risiko realiseres, er leverandørens adfærd i sig selv i strid med forbuddet mod at afkræve betaling inden fortrydelsesfristens udløb, således at forbuddet mod, at leverandøren kræver forbrugers betalingskortnummer oplyst, går videre end hvad der er nødvendigt med henblik på at nå det tilsigtede mål.

(jf. præmis 42, 43, 52, 54-56 og 60-62 samt domskonkl.)